

Адвентистський ВІСНИК

№ 2 (356)
лютий 2020

Бог є любов

газета Церкви адвентистів
сьомого дня в Україні

Адвентистский ВЕСТНИК

ПРОРИВ

У кожного з нас є проблема, про яку ми роками молимося, мріючи про її розв'язання: взаєморозуміння в родині, тяжка хвороба, незадоволення своїм духовним життям, втрата інтересу до вивчення Біблії, непостійність у молитві та багато іншого. Кожен хотів би, щоб у розв'язанні цих проблем був здійснений прорив. Там, де з'являється Ісус, завжди відбувається прорив – у тій сфері нашого життя, яка найбільше потребує змін.

2

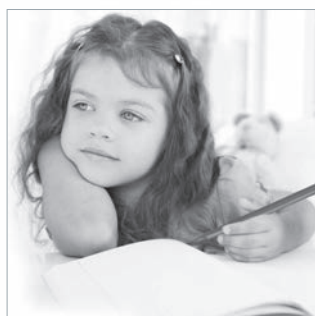
Иди по воде

4

Дайте я вас обійму

9

Цените подарки и дарите их

10

Нехай ліва рука не знає

15

ПРОРИВ

У кожного з нас є проблема, про яку ми роками молимося, мріючи про її розв'язання: взаєморозуміння в родині, затьожна хвороба, незадоволення своїм духовним життям, втрата інтересу до вивчення Біблії, непостійність у молитві та багато іншого. Кожен хотів би, щоб у розв'язанні цих проблем був здійснений прорив.

Бартоломе Естебан Мурільйо.
Христос цілює паралічного.

У Біблії є історія про людину, що зробила такий прорив, – про розбитого паралічем чоловіка, якого цілює Ісус. «Після цього було юдейське свято, й Ісус прийшов у Єрусалим. Є в Єрусалимі біля Овечої брами купальня, що по-юдейському називається Витезда, вона має п'ять критих входів. У них лежало багато недужих, сліпих, кривих, сухих, які очікували руху води. Бо ангел Господній час від часу сходить до купальні й збурював воду. Хто перший заходив після збурення води, той ставав здоровим, хоч би якою була його недуга. Був там один чоловік, що тридцять вісім років нездужав. Ісус, побачивши його, як лежав, і знаючи, що довго він уже хворіє, каже йому: Чи ти хочеш стати здоровим? Хворий відповів йому: Пане, не маю людини, яка вкинула б мене до купальні, коли забурлить вода. Коли ж я приходжу, то інший уже заходить раніше за мене. Каже йому Ісус: Устань, візьми постіль свою і ходи! І чоловік тут же виздоровів, узяв свою постіль і почав ходити. Була тоді субота» (Івана 5:1-10).

Там, де з'являється Ісус, завжди відбувається прорив – у тій сфері нашого життя, яка найбільше потребує змін. У перших віршах цього уривка згадано кілька географічних назв. Єрусалим, «місто миру», коли Ісус прийшов туди,

був далекий від миру, спокою, радості й близьких взаємин з Богом. У місті миру панували розчарування, ненависть і тривога. Назва купальні «Витезда» у перекладі означає «дім милосердя, милості» і пов'язана з милосердям, яке мало виявлятися до всіх, хто приходив до купальні. Проте, читаючи цю історію, ми розуміємо, що милосердя там не було. Біля купальні лежало безліч серйозно хворих, які очікували руху води. Тим, хто хворіє тривалий час, властиво сподіватися, що з'явиться людина, яка допоможе, або запропонує нове лікування, і все зміниться на краще.

Кожен, хто вивчає Біблію, знає, що в ранніх біблійних манускриптах відсутній вірш 4: «Бо Ангел Господній час від часу сходить до купальні й збурював воду. Хто перший заходив після збурення води, той ставав здоровим, хоч би якою була його недуга». Тоді вірили, що під час вирування води в купальні відбувалося щось надприродне. Люди і сьогодні очікують чогось подібного. Вони вважають: якщо до чогось доторкнутися, щось поцілувати, кудись поїхати, у їхньому житті все вмиє зміниться на краще.

Біля купальні лежав чоловік, який хворів 38 років. Чому Ісус вибрав саме цю людину? Цей хворий уже ні в що не вірив і лише зрідка піднімав голову, щоб подивитися на те, що відбувається в купальні. Ісус вибрав найбільш хвору і безпорадну людину. Біблійна логіка дуже проста. Якщо Христос допоміг цьому хворому, то у всіх інших випадках, які не такі складні, Він тим паче допоможе.

Якщо тривалий час ви боретеся з будь-якою проблемою, то немає жодних сумнівів, що Ісус допоможе вам. Христос готовий не просто поліпшити ваше життя, але з великим бажан-

ням бере найскладнішу й найгіршу ситуацію і виправляє її. Скільки разів ви намагалися щось змінити? Можливо, ви вже опустили руки і не вірите в прорив? Вірте, у Бога є розв'язання вашої проблеми.

З ЧОГО ПОЧИНАЄТЬСЯ ПРОРИВ?

ВАШЕ БАЖАННЯ ЗМІНИТИСЯ

Ісус запитав хворого: «Чи ти хочеш стати здоровим?». Це запитання може здатися дивним, адже поставлене воно в тому місці, де було багато хворих. Чому Христос поставив таке запитання? Перше, з чого починається прорив, це – особисте бажання, висловлене Богу. Не бажання чоловіка чи дружини, пастора, лікаря, друга, а наше особисте бажання того, щоб у проблемній сфері нашого життя відбулися зміни.

Читаючи ці рядки, багато хто скаже, що бажає прориву, але в більшості випадків вони хочуть, аби змінилися обставини і люди: чоловік чи дружина, начальник, діти, сусіди. Однак Христос запитує, чи не хочемо змінитися ми самі? Чи не бажаємо позбутися лінощів, гордості, егоїзму, складного характеру, поганої поведінки? Більшість членів Церкви приходять на богослужіння, щоб отримати полегшення в тих обставинах, у яких вони знаходяться. Проте важливіше, щоб після богослужіння кожен з нас вийшов новою людиною. Біблія – це Книга, яка, якщо її читати з відкритим серцем, змінює життя. Християнство – це релігія, яка змінює життя. Бог бажає і може змінити вас, зробити у вашому житті прорив. Не поспішайте здаватися.

Можливо, зараз Дух Святий спонукає вас піти до того, кого ви образили, і попросити в нього вибачення, або повернути те, що вам не належить.»

ПРИПИНІТЬ ЗВИНУВАЧУВАТИ

Хворий відповів Ісусу: «Пане, не маю людини, яка вкинула б мене до купальні, коли забурлить вода...» (в. 7). Частка «не» або сполучник «але» – це «кнопка», при натисканні якої виливаються назовні весь біль і гіркота, що накопичилися в душі. Хворий розповідає про те, що люди в цій купальні перешкоджають його прориву. У кожного з нас є така «кнопка»: «Я жив би повноцінним духовним життям, якби не мій чоловік чи дружина, якби не мої батьки... Я був би давно здоровий, але... Мої доходи були б значно більшими, але...». Ми завжди знайдемо це «але», яке перешкоджає нашому прориву. Припиніть звинувачувати будь-кого у ваших бідах і невдачах.

Христос не пройшов повз цього хворого. Він терпляче вислухав його розповідь про всі невдачі, падіння й помилки. Цей чоловік був самотній і вже не намагався потрапити у воду купальні. Ісус знав, що хворий шукав причину в інших людях, які допомогли б йому опуститися у воду. Розбитий паралічем стражденний сподівався, що вода його зцілить. Часто ми думаємо, що наші проблеми можна розв'язати тільки певним чином. Проте в Бога є тисячі варіантів розв'язання наших проблем, і Він не потребує ні допомоги, ні води. Те, на що ми часто розраховуємо та сподіваємося, виявляється недовір'ям, тому що Ісус бажає, щоб уся слава була віддана тільки Богу. У цій історії ми бачимо вияв Божої благодаті.

ВАМ ПОТРІБЕН ІСУС

«Каже йому Ісус: Устань, візьми постіль свою і ходи! І чоловік тут же виздоровів, узяв свою постіль і почав ходити. Була тоді субота» (в. 8-10). У суботу Бог, як ніколи, бажає здійснити прорив – у нашому житті, у родині, громаді. Він діє по-особливому і багато чого очікує від нас. Там, де Ісус, завжди відбувається прорив. Ми думаємо, що нам потрібна людина, для того щоб стати щасливими, щоб у нашому житті відбулися зміни. Однак єдиний, Хто потрібен грішній людині, – це Христос. У Ньому – уся сила, звільнення, прощення, зцілення та зміни.

Як була виявлена в цій історії Божої благодаті? Цей хворий чоловік був останнім у черзі на зцілення, але став першим, кого зцілив Ісус. Можливо, члени вашої родини, друзі, знайомі – відвели вас останнє місце в цій черзі. Та якщо Христос пропонує вам прорив, ви приречені на успіх. Ви будете зцілені. Це станеться всупереч усьому, що кажуть люди. Коли ви не можете дістатися до «води», це означає, що вам потрібна не вода, вам потрібен Ісус. Благодать робить те, що вам не до сили. Вона звільняє вас і виявляє ваші найкращі сторони. Можливо, саме ви сьогодні маєте потребу в тому, щоб «устати, взяти постіль свою і йти». Ісус прийшов, аби підняти вас.

У 1964 році американський психолог Мартін Селігман брав участь у серії експериментів щодо синдрому вивченої безпорадності. Вивчена безпорадність – це стан людини або тварини, при якому індивід не робить спроб для поліпшення свого стану, не намагається уникнути негативних стимулів або отримати позитивні, хоч має таку можливість. Цей синдром з'являється, як правило, після декількох невдалих спроб вплинути на негативні обставини середовища або уникнути їх і характеризується пасивністю, відмовою від дії, небажанням змінювати вороже середовище або уникати його, навіть коли з'являється така можливість. Під час одного з експериментів у клітку з перешкодами помістили кілька собак. Коли тварини були не самі, вони легко долали перешкоди та знаходили вихід.

Людині, «паралізованій» гріхом, дуже складно знайти вихід з важких життєвих ситуацій. Їй потрібні допомога, підтримка і спілкування. Вона може отримати все це, спілкуючись з Ісусом і приєднуючись до Церкви. Не менш важливо знайти духовну родину, тому що неможливо зростати духовно поодиночки.

ПОСЛУХ У ПРОСТИХ РЕЧАХ

Ісус просить хворого встати, узяти свою постіль і йти. Прорив починається з простих речей: застелити ліжко, помити посуд, прибрати в кімнаті. І в цьому ми повинні виявляти послух. Коли ми почнемо робити це, Бог відкриє нам дивовижні істини. Можливо, зараз Дух Святий спонукає вас піти до того, кого ви образили, і попросити в нього вибачення, або повернути те, що вам не належить. Чудо зцілення у Витезді сталося тоді, коли хворий виявив послух, повірив Ісусові й піднявся.

Нехай сьогодні в тій сфері вашого життя, яка вас турбує, відбудеться прорив. Нехай Ісус наділить вас вірою та смиренням, покорою і бажанням змінитися.

Леонід
Рутковський

«Існує найважливіший проміжок часу, що здатний змінити людину. Називається він просто «вчасно». І може тривати секунду, хвилину, годину... Він завжди вчасно, щоб встигнути жити. Зробити важливе. Змовчати. Сказати. Когось повернути. Когось відпустити. Поставити крапку. Почати шукати Бога...»

Неси свой крест

Неси свой крест, не говори, что тяжело. Кому-то в этот миг в сто раз сложнее. Но не носивши ближнего рубашку, Судить его грехи вовек не смей. Не истоптав в его лаптях дорожку, Ты о его ошибках не суди. Носи в себе не гнев на мир, а Бога, И даже если нету сил – иди.

Неси свой крест, когда тоска сжимает Твое больное сердце до крови, Когда тебя уныние съедает, И, кажется, что в мире нет любви, Себе тверди, что счастье есть на свете, Ведь это не обман, и есть оно. К примеру, мама, дом, семья и дети, Любовь всегда со счастьем заодно.

Неси свой крест, когда друзья стреляют В твою больную спину в трудный час, Так Бог тебя от тех освобождает, Кто мог предать больнее в сотни раз. Когда ты хочешь новую квартиру, Кричишь: «Молитвы Богу не слышны», Он сделает, что ты захочешь мира В стране, что погибает от войны.

Неси свой крест, чужой не примеряя, Как стать дельфином птицу не учи, Но если миллион свечей сгорит, То их спасет огонь одной свечи. Вот так и ты, тепла отдай немного, И ничего не требуя вернуть, Почувствуешь, как много в сердце Бога. А хочешь быть счастливым, – значит будь...

Ирина Самарина

ИДИ по ВОДЕ

В главе 14 Евангелия от Матфея записана известная библейская история о хождении по воде. Петр, увидев, что Христос идет по водам Галилейского моря, попросил у Него разрешения так же пойти к Нему – по воде: «Господи! если это Ты, повели мне прийти к Тебе по воде. Он же сказал: иди...» (Мф. 14:28, 29). Петр вышел из лодки посреди моря и пошел по воде.

Приглашение Иисуса идти по воде – это приглашение выйти из зоны комфорта, выйти за рамки наших представлений о человеческих возможностях и окунуться в мир чудес, которые приготовил Творец для каждого из нас. На примере апостола Петра мы видим: Бог заинтересован в том, чтобы в жизни Его детей совершались чудеса. Он говорит с нами на понятном нам языке.

Эта тема раскрывает значимость каждой жизни в удивительном плане Всевышнего, значимость моей и вашей жизни.

Когда вы в последний раз ходили по воде?

«Это же чудо, – скажете вы, – обычный человек не может ходить по воде». Хотите ли вы видеть чудеса в своей жизни? Многие из нас желают таких явных чудес. Однако мы не всегда замечаем чудеса, происходящие с нами и в нас.

В одну из суббот мы с моим знакомым ехали на богослужение. По дороге мы увидели молодого человека, который просил его подвезти. Мы решили сделать это. «Как же рассказать ему о любви Христа? – подумал я. – С чего начать?» И спросил, верит ли он в Бога. Дорога была мокрой, мы поднимались в гору. Навстречу нам ехал грузовик. Вдруг его начало бросать из стороны в сторону, и метров за сто от нашего автомобиля его понесло прямо на нас. Мы чудом избежали ужасного столкновения. Когда мы хотели поделиться с нашим попутчиком надеждой на Бога, дьявол попытался уничтожить нас. Но Господь помог нам, и за время пути мы рассказали этому молодому человеку о Плана спасения.

ЖЕЛАНИЕ ЧУДЕС

Желает ли Бог, чтобы в нашей жизни происходили чудеса? Да, желает. Но от кого зависит, будут ли происходить чудеса в моей и вашей жизни?

«И тотчас понудил Иисус учеников Своих войти в лодку, и отправиться прежде Его на другую сторону, пока Он

отпустит народ. И отпустив народ, Он взошел на гору помолиться наедине; и вечером оставался там один. А лодка была уже на середине моря, и ее било волнами, потому что ветер был противный. В четвертую же стражу ночи пошел к ним Иисус, идя по морю. И ученики, увидев Его идущего по морю, встревожились и говорили: это призрак; и от страха вскричали. Но Иисус тотчас заговорил с ними и сказал: ободритесь; это Я, не бойтесь. Петр сказал Ему в ответ: Господи! если это Ты, повели мне прийти к Тебе по воде. Он же сказал: иди. И, выйдя из лодки, Петр пошел по воде, чтобы подойти к Иисусу» (Мф. 14:22-29). Петр, видя, что Иисус идет по воде, решает узнать, Христос ли это. Если это Иисус, то пусть повелит ему прийти к Нему по воде. Иисус мог бы сказать: «Петр, это Я, но зачем тебе идти по воде?» Но Христос не умаляет веру Петра. Он отвечает на его веру повелением «Иди!» Желаете ли вы таких же чудотворных отношений с Богом? Хотелось бы и вам быть вдохновенными служителями Божьими, которым Господь говорил бы, что делать, куда пойти, кому послужить, где создать миссионерскую домашнюю церковь?

ВЫЙДИ ИЗ ЗОНЫ КОМФОРТА

Все чудеса в Библии многогранны. Из каждой истории о чуде мы можем вынести важные для нас уроки. Итак, в Мф. 14 мы читаем, что Иисус шел по воде. Петр решил последовать примеру Христа и тоже пойти по воде. Что еще, кроме веры и смелости, нужно было Петру, чтобы пойти по воде? Ему нужно было выйти из лодки. Если Бог призывает нас к служению, побуждает к действию, а мы будем только верить, что Он

благословит Свое дело, но ничего при этом не делать, у нас ничего не получится. Для того чтобы в нашей жизни произошло чудо, мы должны «выйти из лодки в море». Нам необходимо сделать шаг веры. Сегодня мы должны выйти из зоны комфорта и спасти людей для вечности, потому что все в мире указывает на то, что Христос скоро придет. Сегодня Бог призывает каждого из нас совершать определенное служение. **Если ваше сердце сегодня бьется, значит, у Бога на вас грандиозные планы.**

Почему Петру так нужно было пойти по воде к Иисусу? Он хотел показать свое превосходство. **Быть первым всегда приятно. Это одна из опасностей, которые подстерегают тех, кто совершает успешное служение.** Им может показаться, что они лучше других. Возможно, Петр решил отделиться от остальных учеников и пойти дальше с Иисусом, а те как-нибудь сами доберутся до берега.

Что символизирует лодка с учениками? Лодка – символ церкви Иисуса, символ единства Церкви, и те, кто хочет идти дальше вне церкви Божьей, должны задуматься над этой историей. Э. Уайт пишет: «И вот в одну из ночей во сне предо мною ясно развернулась следующая сцена: судно, окруженное густым туманом; вдруг вахтенный закричал: “По курсу – айсберг!” Впереди, возвышаясь высоко над судном, возник гигантский айсберг. Властный голос воскликнул: “Иди ему навстречу!” На размышления времени не было. Действовать нужно было незамедлительно. Механик дал полный ход, а рулевой направил судно прямо на айсберг. С грохотом корабль врезался в ледяную гору, и после страшного толчка она раскололась на множество глыб,

падавших на палубу с громоподобным шумом. Пассажиры были крайне потрясены этим столкновением, но никто не погиб. Корабль был поврежден, но небезнадёжно. Сила удара была такова, что судно буквально отбросило от айсберга; оно, словно живое существо, сотрясаясь от носа до кормы. Затем оно двинулось дальше» (Избранные вести. Т. 1. С. 205, 206). Вестница Божья описывает состояние церкви в то время, когда ее будут атаковать всевозможные лжеучения. Но церковь, руководимая Богом, будет идти верным курсом и проповедовать истину.

ПАДЕНИЕ И ВОССТАНОВЛЕНИЕ

Когда же Петр отделился от учеников и потерял из виду Христа, то начал тонуть. «Глядя на Иисуса, Петр уверенно пошел по воде. Но когда, довольный собой, он оборачивается, чтобы посмотреть на своих товарищей в лодке, его взгляд отрывается от Спасителя. Неистовый порыв ветра поднял волны стеной между ним и Учителем, и Петр испугался. На мгновение Христос был скрыт от его взора – и он утратил веру. Он начинает тонуть. Но в это время Петр отводит глаза от волн, грозящих смертью, и устремляя взор на Иисуса, кричит: “Господи! спаси меня”. Иисус тут же подает ему руку: “Маловерный! зачем ты усомнился?”... Ему нечем хвалиться перед своими братьями. Из-за своего неверия и желания возвыситься он чуть не погиб» (Э. Уайт. Желание веков. С. 381). Когда Петр прошел несколько шагов по воде, его охватила гордость. В таких ситуациях проверяется характер: кого мы хотим прославить – Бога или себя? Может показаться, что Петр, после того как погрузился в воду, уже не сможет подняться и твердо стоять на ногах, но Христос протянул ему руку и вытащил его из воды, и Петр снова почувствовал под ногами водную твердь.

Переживали ли вы падения? После того как мы пали, нам часто кажется, что мы больше никогда не сможем встать, служить

Христу. Когда Петр начал тонуть, это был провал. Однако эта история повествует не только о падении Петра, но и об отношении Христа к падшему человеку, когда тот раскаивается. Господь настолько милостив, что после нашего падения восстанавливает нас. Если вы оступились и упали, сразу поднимите свой взгляд на Христа.

Для того чтобы в нашей жизни происходили чудеса, нужно «выйти из лодки», из зоны комфорта навстречу Иисусу. Но далее мы читаем, что Иисус вместе с Петром возвращается «в лодку», Церковь, к остальным ученикам, и они вместе причаливают к берегу. Сегодня Бог призывает нас «выйти из лодки» как из зоны комфорта, но не из Церкви. Если мы, подобно Петру, оступились, отведя взгляд от Христа, и начали тонуть, у нас есть надежда. Если мы снова посмотрим на Иисуса, и больше не будем отводить от Него своего взора, то опять «пойдем по воде».

...Петр идет рядом со своим Учителем, держась за Его руку, и они вместе входят в лодку. Но теперь Петр покорен и молчалив. Он уже не рассчитывает на себя. Перестав смотреть на Иисуса, он потерял опору и начал тонуть. Иногда мы становимся похожими на Петра, когда к нам приходит беда. Мы смотрим на волны, вместо того чтобы не отрывать взор от Спасителя. Ноги скользят, а волны гордости захлестывают наши души.

Иисус повелел Петру идти к Нему по волнам не для того, чтобы тот погиб. Он призывает нас следовать за Собой вовсе не для того, чтобы потом оставить нас на произвол судьбы. «*Ныне же так говорит Господь, сотворивший тебя, Иаков, и устроивший тебя, Израиль: не бойся, ибо Я искупил тебя, назвал тебя по имени твоему; ты – Мой. Будешь ли переходить через воды, Я с тобою, – через реки ли, они не потопят тебя; пойдешь ли чрез огонь, не обожжешься, и пламя не опалит тебя. Ибо Я – Господь, Бог твой, Святы́й Израилев, Спаситель твой*» (Ис. 43:1-3).

Начните совершать служение по спасению погибающих. Не бойтесь говорить людям об Иисусе Христе, когда Святой Дух будет побуждать вас к этому. «Идя по воде», переживая чудеса в своей жизни, мы не должны забывать, что источник чудес – не мы, не наши таланты, а наш Господь. Не будем отделять себя от «лодки», Церкви, потому что мы часть Церкви Божьей. Если мы идем за Христом, Он никогда нас не оставит.

Покиньте зону комфорта, оставьте гордость и самоуверенность, и начните совершать великие дела вместе с Творцом Вселенной. Посвятите свою жизнь Христу. Верю, с Ним у вас все получится!

Виталий
Пилипенко

П'ять якостей ОЛІВЦЯ

Хлопчик дивився, як бабуся пише лист, і запитав:

– Ти пишеш про те, що з нами сталося? А може, ти пишеш про мене?

Бабуся припинила писати, усміхнулася і сказала онукові:

– Ти вгадав, я пишу про тебе. Але важливо не те, що я пишу, а те, що пишу. Я хотіла б, щоб ти, коли виростеш, став таким, як цей олівець.

Хлопчик із цікавістю подивився на олівець, але не побачив нічого особливого.

– Він такий же, як усі олівці, які я бачив!

– Усе залежить від того, як дивитися на речі. Цей олівець володіє п'ятьма якостями, які необхідні тобі, якщо ти хочеш прожити життя добре.

● Ти можеш бути мудрим і розумним, але ніколи не повинен забувати про існування Руки, Котра направляє. Ця Рука – Бог. Завжди довіряйся Його волі.

● Щоб писати, мені доводиться загострювати олівець. Після цього він пише тонше. Процес загострювання – болючий для людини. Уміє терпіти біль, пам'ятаючи, що він облагороджує тебе.

● Якщо користуватися олівцем, завжди можна стерти гумкою те, що вважаєш помилковим. Виправляти себе – не завжди погано. Часто це єдиний спосіб утриматися на вірному шляху.

● В олівці основне значення має не дерево, з якого він зроблений, і не його форма, а графіт, що знаходиться всередині. Тому завжди думай про те, що відбувається всередині тебе і що ти собою являєш.

● Олівець завжди залишає за собою слід. Так само і ти своїми вчинками залишаєш після себе сліди. Обмірковуй кожен свій крок і кожне своє слово.

«Если вы оступились и упали, сразу поднимите свой взгляд на Христа.»»

Благовестие СВОЕЙ ЖИЗНЬЮ

Что такое благовестие? Это слово – славянский эквивалент греческого «уангэ лион», от которого произошло и слово «Евангелие», или «Благая весть». А что такое Евангелие? Когда я впервые спросил об этом, мне ответили: «Евангелие – это Благая весть». У меня тут же возник вопрос: «Благая весть о чем?» Что бы ответили вы?

Я услышал много разных ответов, которые меня не удовлетворили. Впоследствии Бог в Своем Слове дал ответ на этот вопрос: «Напоминаю вам, братия, Евангелие, которое я благовестовал вам, которое вы и приняли, в котором и утвердились, которым и спасаетесь, если преподанное удерживаете так, как я благовестовал вам, если только не тщетно уверовали. Ибо я первоначально преподавал вам, что и сам принял, то есть что Христос умер за грехи наши, по Писанию, и что Он погребен был и что воскрес в третий день, по Писанию» (1 Кор. 15:1-4). В этом отрывке мы читаем, что Евангелие – это Благая весть о смерти и воскресении Сына Божьего Иисуса Христа. Поэтому благовестие – это, прежде всего, проповедь об Иисусе. Апостол Павел пишет: «Павел, раб Иисуса Христа, призванный Апостол, избранный к благовестию Божию, которое Бог прежде обещал через пророков Своих, в святых писаниях, о Сыне Своем, Который родился от семени Давидова по плоти и открылся Сыном Божиим в силе, по духу святыни, через воскресение из мертвых, о Иисусе Христе Господе нашем» (Рим. 1:1-4). Дальше в своих посланиях он раскрывает значение смерти и воскресения Иисуса Христа для нас, грешных людей. Почему для нас это радостная, благая весть? Потому что она – о нашем оправдании, искуплении и очищении от грехов. Все это, по словам апостола, мы получаем благодаря пролитой крови Иисуса Христа и Его ходатайственному служению в Небесном святилище.

УМЕЕМ ЛИ МЫ БЛАГОВЕСТВОВАТЬ?

Умеем ли мы благовестовать – рассказывать людям об Иисусе Христе? Об Иисусе, о Его любви, – благовестовать так, чтобы наш рассказ затронул их сердца, побудил их задуматься и принять Иисуса как личного Спасителя?

Когда я учился в Заокской Духовной Академии, в свободное время мы любии-

ли собираться в комнате и общаться на духовные темы. Однажды вечером мои друзья поделились со мной интересной историей. Это был выходной день, они решили поехать в соседний город на рынок. Возвращаясь назад в академию, ожидая электричку на перроне, они обсуждали богословские темы. Подъехала электричка, они сели. Через несколько минут к ним подошла пожилая женщина и спросила: «Ребята, это вы сейчас стояли на перроне и говорили о Боге?» Они отвечают: «Да, мы». Продолжая, она спросила: «Вы, наверное, учитесь в Заокской духовной академии?». «Да, мы студенты академии», – ответили они. Она обрадовалась, под села к ним и сказала: «Ребята, а расскажите мне об Иисусе Христе». По их словам, это был вопрос, которого они никак не ожидали, и в смущении признались, что на тот момент им сказать было нечего.

Чтобы как-то выйти из сложившейся ситуации они обратились к этой женщине со словами: «Вы задайте какой-нибудь вопрос, мы объясним и ответим». Женщина в недоумении ответила: «Так я же задала, расскажите мне об Иисусе Христе».

Когда я слушал, мысленно поставил себя на их место и подумал, а как бы я ответил на этот вопрос, что рассказал бы об Иисусе Христе этой женщине?

Мы легко расскажем о Десяти Заповедях, субботе, о чистом и нечистом, но о самом главном, Начале всех начал, сумеем ли мы рассказать? Благовестие – это проповедь о распятии и воскресшем Христе. Но это не единственное определение, какое дано понятию благовестия в Священном Писании.

«И обув ноги в готовность благовестовывать мир» (Ефес. 6:15). Апостол Павел призывает нас «благовестовывать мир». Что это значит? На первый взгляд может показаться, что апостол призывает нас обойти всю Землю с вестью о Христе, но если мы внимательно прочтем этот текст на языке оригинала (или хотя бы в украинском переводе), то увидим, что слово «мир» имеет другое зна-

чение. Апостол говорит, что мы должны благовестовывать не миру (чему?), а мир (что?). Что же означает выражение «благовестовывать мир»? В Библии часто говорится о мире как о внутреннем состоянии человека, которое достигается благодаря присутствию Святого Духа в его сердце. Описание плодов благовестия мира мы находим, например, в Новом Завете: «Но благодарение Богу, Который всегда дает нам торжествовать во Христе и благоухание познания о Себе распространяет нами во всяком месте. Ибо мы – Христово благоухание Богу в спасаемых и в погибающих: для одних запах смертоносный на смерть, а для других запах живительный на жизнь. И кто способен к сему?» (2 Кор. 2:14-16). Далее апостол Павел, продолжая свою мысль, говорит: «Вы – наше письмо, написанное в сердцах наших, узнаваемое и читаемое всеми человеками; вы показываете собою, что вы – письмо Христово, через служение наше написанное не чернилами, но Духом Бога живого, не на скрижалях каменных, но на плотных скрижалях сердца» (2 Кор. 3:2, 3).

Здесь апостол сравнивает благовестие с «письмом» и с «благоуханием» характера. Можно научиться говорить красноречиво, заучить библейские тексты о жизни Христа, но если в нас, нашем характере не произошли изменения, или процесс преобразования надолго остановился, наше благовестование будет терять силу. По сути, изменение характера – это тоже смерть и воскресение, только нашего «я». И этим мы благовестуем, что в нас живет Христос: «Неужели не знаете, что все мы, крестившиеся во Христа Иисуса, в смерть Его крестились? Итак, мы погреблись с Ним крещением в смерть, дабы, как Христос воскрес из мертвых славою Отца, так и нам ходить в обновленной жизни» (Рим. 6:3, 4).

Благовестие – это проповедь словом и измененным характером, и эти два способа неделимы. Но мы склонны разделять их и потому часто сосредото-

точиваемся на первом – проповеди словом. Мы много читаем, беседуем с людьми, передаем им важнейшую для них информацию, но уделяем мало внимания второму способу благовестия – благоуханием нового характера, схожего с характером Иисуса, и Святым Духом, Который желает поселиться в каждом сердце. Может быть, поэтому не так много людей принимает Христа в результате нашего благовестия? Ни первый, ни второй способы проповеди неотделимы друг от друга.

ПОКАЖИ ЛЮБОВЬ

В своем послании апостол Петр пишет: «Также и вы, жены, повинуйтесь своим мужьям, чтобы те из них, которые не покоряются слову, житием жен своих без слова приобретаемы были, когда увидят ваше чистое, богобоязненное житие. Да будет украшением вашим не внешнее плетение волос, не золотые уборы или нарядность в одежде, но сокровенный сердца человек в нетленной красоте кроткого и молчаливого духа, что драгоценно пред Богом» (1 Пет. 3:1-4). То, что пишет Петр о кротости духа, касается не только сестер, но и братьев. Возможно, именно в отсутствии кротости духа – одна из причин отсутствия роста нашей церкви.

Хочу рассказать реальную историю, которую прочитал в одной книге. Несколько мужчин – друзей, встретились вечером в баре, чтобы приятно провести время. Когда пришло время уходить, каждый стал высказывать предположения, что его ожидает дома. Один говорил, что жена устроит скандал, другой, что его могут не пустить домой. Но один из друзей сказал, что его жена христианка и если он приведет всю компанию домой, она не будет этому возражать. Поверить в это было тяжело и они заключили пари.

Когда компания зашла в дом около полуночи, семья их друга спала. Муж грубо разбудил свою жену и сказал, чтобы она накрыла на стол, так как он хочет посидеть и пообщаться с друзьями. Она поднялась и спокойно стала накрывать на стол угощения. На кухне воцарилась тишина, все наблюдали.

Один из друзей не выдержал и спросил жену друга: «Почему вы это все для нас с любовью делаете?» Она повернулась и ответила: «Я верующая и знаю, что скоро придет Иисус Христос и возьмет меня к Себе, где я буду счастлива во всей полноте. Мой муж не верит в Бога и пока он не изменится, не будет в вечности, но я люблю его и хочу, чтобы он был счастлив хотя бы в этой земной жизни». После этого случая ее муж стал посещать церковь и со временем принял Иисуса Христа своим Господом и Спасителем.

Мы живем в эпоху постмодернизма. Это мировоззрение характеризуется

тем, что для человека не существует критериев истины. Все относительно. Все правы. Вы, наверно, заметили, что в беседах с теми, кому мы благовествуем, стало меньше богословских споров, чем в 1990-х. Сейчас людям важно не только то, что ты говоришь, но и то, как это действует в твоей жизни. **Если ты говоришь о любви, покажи эту любовь. Если ты говоришь, что Христос способен изменить жизнь, покажи, как Он изменил твою.**

Мы, адвентисты, проповедуем Трехангельскую весть, и начинается она также с возвещения вечного Евангелия: «И увидел я другого Ангела, летящего посредине неба, который имел вечное Евангелие, чтобы благовествовать живущим на земле, и всякому племени, и колену, и языку, и народу; и говорил он громким голосом: убойтесь Бога и воздайте Ему славу, ибо наступил час суда Его; и поклонитесь Сотворившему небо, и землю, и море, и источники вод» (Откр. 14:6, 7). Как понимать эти стихи? Э. Уайт, комментируя весть первого ангела, говорит: «Воздать славу Богу – значит отразить в своем характере характер Иисуса Христа». Вот что такое благовестие. Без изменений в собственном характере, без присутствия мира в наших сердцах мы не способны покорить людей Христу.

КОГДА ЖЕ ЗАВЕРШАЕТСЯ НАШЕ БЛАГОВЕСТИЕ?

«Ныне радуюсь в страданиях моих за вас и восполняя недостаток в плоти моей скорбей Христовых за Тело Его, которое есть Церковь, которой сделался я служителем по домо-строительству Божию, вверенному

мне для вас, чтобы исполнить слово Божие, тайну, сокрытую от веков и родов, ныне же открытую святым Его, Которым благоволил Бог показать, какое богатство славы в тайне сей для язычников, которая есть Христос в вас, упование славы, Которого мы проповедуем, вразумляя всякого человека и научая всякой премудрости, чтобы представить всякого человека совершенным во Христе Иисусе; для чего я и тружусь и подвизаюсь силою Его, действующею во мне могущественно» (Кол. 1:24-29). Павел, которого Бог призвал к благовестию, считал свой труд оконченным только тогда, когда человек принимал Христа в свое сердце. И делал он это силой Христа, которая «действовала в нем могущественно».

Уже второй месяц как начался новый год. Пусть наше благовестие начнется с изменений в нашем характере и в нашей жизни. Соглашайтесь, нам есть что менять. Если мы будем делать это ежедневно, мы тоже станем «письмом», благоухающим к жизни, станем служителями духа, а не просто буквы. Тогда атмосфера вокруг нас изменится, и люди захотят узнать о могущественном и удивительном Боге, Который изменил нас. Когда же они зададут нам вопрос: «Что нам делать?», тогда мы расскажем о важных библейских истинах – и о Божьем Законе, и о субботнем дне, и о чистом и нечистом, и о десятизне.

Андрей
Бабенцов

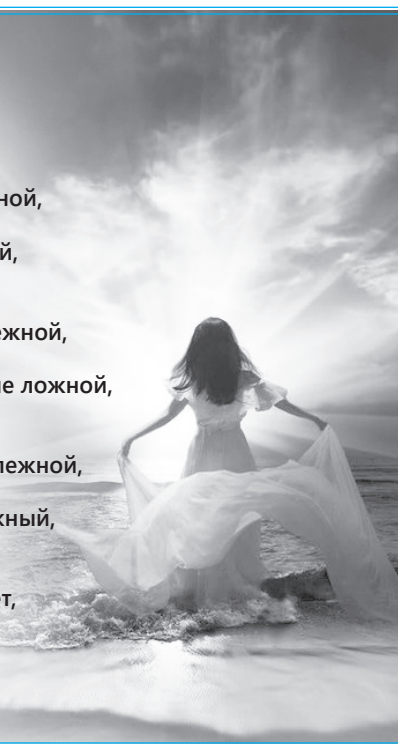
Достигайте ЛЮБВИ

Достигайте любви доброй, чуткой и нежной,
Как голодному хлеб и на раны елей,
Как усталому страннику сон безмятежный,
Достигайте любви и любите сильней.

Достигайте любви сильной, верной, надежной,
Как гранитный утес среди моря скорбей,
Укрепляйтесь в любви честной, чистой, не ложной,
Возрастайте в любви и любите сильней.

Достигайте любви кроткой, мудрой, прилежной,
Ждет Христос чистоты от Невесты своей,
Хочет видеть на ней Он виссон белоснежный,
Как священный ефод, как одежду царей.

Достигайте любви, так Христос призывает,
И любить нам желает теплей и светлей.
Кто за Богом идет, в том Он Сам обитает.
Возрастайте в любви и любите сильней!

Перевага і відповідальність

«Тоді почав Ісус докоряти містам, у яких сталося найбільше Його чудес, за те, що вони не покалися: Горе тобі, Хоразине! Горе тобі, Витсаїдо! Бо якби в Тирі й Сидоні сталися ті чудеса, які сталися у вас, вони давно покалися б у волоссяниці та в попелі. Однак кажу вам: Тиру й Сидону буде легше в день суду, ніж вам. І ти, Капернауме, хіба до неба піднесешся? До аду провалишся: бо коли б чудеса, що сталися в тобі, відбулися в Содомі, він існував би донині. Тож кажу вам, що землі Содомській легше буде в день суду, ніж тобі» (Матв. 11:20–24).

У цьому біблійному уривку Христос згадує про міста, які в усі часи були символами гріха, і каже, що їм буде легше судного дня, аніж «порядним» Хоразину, Витсаїді та Капернауму. Чому? Що саме сталося в цих містах? Напевно, там сталося щось жакливе: «Бо якби в Тирі й Сидоні сталися ті чудеса, які сталися у вас, вони давно покалися б у волоссяниці та в попелі... Коли б чудеса, що сталися в тобі, відбулися в Содомі, він існував би донині» (в. 21, 23). Коли про існування цих міст говорять: «Це Содом і Гомора», – чи потрібно пояснювати, що це означає? Ні, тому що ці міста – символ гріха і розбещеності.

У чому ж полягає гріх цих міст, що вони виявилися грішніші за Содом? «Тоді почав Ісус докоряти містам, у яких сталося найбільше Його чудес, за те, що вони не покалися» (в. 20). Гріх жителів цих міст полягав у тому, що вони не скористалися даним їм привілеєм: їм проповідував Сам Ісус Христос, але вони не послушали Його. Разом із привілеями ми отримуємо й відповідальність.

Що таке відповідальність? Жінці дано від Бога велику перевагу народити дитину. Проте, народивши її, вона стає відповідальною за її розвиток і

виховання. Або, наприклад, юнак отримує водійські права. Це наділяє його певними перевагами, але чи дає йому право їздити так, як йому заманеться, не дотримуючись правил дорожнього руху? Ні, тому що тепер він несе величезну відповідальність.

Бабуся вирішила купити своєму десятирічному внуку мопед. Батьки були проти такої покупки. Проте внук отримав подарунок. Одного разу хлопчик і його шестирічна сестричка сіли на мопед і на повній швидкості виїхали з двору на жваве шосе. Вони потрапили під машину. Хлопчик загинув на місці. Мати мопед у такому віці – не тільки перевага, але й велика відповідальність. Якщо людина не може нести відповідальність за свої дії, то їй не можна мати жодних переваг.

Потрапити в команду, яка представлятиме країну на міжнародних Олімпійських іграх, – це перевага, але на плечі спортсменів одразу ж лягає велика відповідальність за результат.

Бог наділяє нас здібностями й талантами, і в цьому наша перевага як талантів Божих, але ми несемо відповідальність за ці дари. Закопаємо ми їх у землю чи скористаємося ними для прославлення Бога? У тому, що ми – діти Божі, наша найбільша перевага. Однак цей статус покладає на нас і велику відповідальність. Прослаavimo ми Бога своїм життям чи образимо Його?

Що більше переваг ми маємо, що більше нам дано, то більшому суду ми підлягаємо, якщо не візьмемо на себе пов'язану із цим відповідальність. Міста Хоразин, Витсаїда і Капернаум на власні очі бачили чудеса Божі. Ісус часто бував у цих містах, проповідував, годував тисячі людей, але вони не прийняли Його істини.

Уперше я прочитав книгу Е. Уайт «Бажання віків», коли мені було десять

років. Тоді я не зрозумів назви цієї книги. Чого ж так бажали багато століть? Пізніше зрозумів, що ця книга – про Ісуса Христа, про Спасителя, Котрого люди віками мріяли побачити на власні очі, але не могли, тому що жили в інший час. А жителі цих трьох міст удостоїлися честі побачити й почути Месію. Трагізм ситуації полягає в тому, що вони не робили нічого поганого: не йшли за Христом і не кричали: «Розіпни Його!», не забивали цвяхи в Його руки... Вони просто не прийняли Його.

Дехто каже: «А за що Бог судитиме мене? Я не робив нічого поганого, не грабував, не вбивав...» **Однак людину судитимуть за те, що, почувши про Господа, вона не прийняла Його як свого Спасителя, не звернула уваги на Його вістку.** «Це і є суд, що світло прийшло у світ, але люди полюбили темряву більше, ніж світло, бо їхні діла були погані» (Івана 3:19). Що більше переваг нам дано, то більшому осуду ми підлягаємо.

Перед Другим приходом Христа на Землі не залишиться жодної людини, яка нічого не чула б про Спасителя.

Кожен прийме доленосне рішення – знайти спасіння або відкинути його. Можливо, джерелом інформації про Спасителя буде книга, розказаний вами дивовижний досвід з Богом або євангельська програма. Бог використовує різні способи, щоб донести до людей Благую вістку про спасіння.

Одній людині поклали до поштової скриньки книгу Е. Уайт «Велика боротьба». Вона обурилася: «Знову мені принесли цю книгу!» Узяла книгу і кинула її з балкона. Книга перелетіла через сусідню ділянку та приземлилася у дворі приватного будинку на голову господареві, який працював там. Той подивився вгору, озирнувся, але навколо нікого не було. Піднявши книгу, він погортав її і вирішив, що це Господь послав йому вістку. Цей чоловік прочитав «Велику боротьбу», прийняв Христа у своє серце і хрестився. Один відмовився прочитати книгу, доставлену йому додому, а інший, отримавши її в такий незвичайний спосіб, прийняв Бога.

Є гріховні вчинки та гріхи бездіяльності, коли ми повинні вчинити так, як бажає Бог, але не робимо цього. Жителі Хоразина, Витсаїди і Капернаума не прийняли Ісуса Христа, і в цьому їхня біда і гріх. Якби такі чудеса були явлені в Содомі й Гоморі, то жителі цих нечестивих міст покалися б.

Сьогодні у кожного з вас є можливість відгукнутися на Божий заклик незалежно від того, скільки років ви ходите до церкви, і бути спасеним. Не відкидайте Бога. Не будьте бездіяльні. Служіть Йому. Немає в житті більшої радості, ніж знати, що Господь – наш Отець.

Мойсей
Острівський

Дайте, я вас обійму...

Раніше мене обурювала фраза: «Якщо тебе вдарять, підстав другу щоку». «Невже я повинна завжди все терпіти?!» – думала я. Згодом зрозуміла, як це працює.

Нещодавно моя подруга відкрила свою стоматологічну клініку і ніяк не могла досягти успіху. Вона попросила мене допомогти їй налагодити робочий процес. Я почала зі стійки прийому відвідувачів, сама зустрічала і проводжала пацієнтів.

Одного разу прийшла дуже агресивно налаштована жінка. Тільки-но зайшла, як почала огризатися і відмовлятися надіти бахіли. Чіплялася до договору на лікування та до цін за послуги. Усе їй було не так. Проте доньку свою все ж таки до лікаря відправила. Я трималася з останніх сил і намагалася бути ввічливою, але хотілося сплатити їй тією самою монетою.

Доки я стримувала в собі негативні емоції, їй хтось зателефонував, і з розмови я зрозуміла, що в неї трапилася якась біда в сім'ї. Потім я помітила, що жінка була як натягнута струна, кожен її рух був

на якомусь надриві. Коли я звернулася до неї з приводу медичної картки, вона знову відповіла мені агресивно.

Я підійшла, сіла поруч і м'яким спокійним голосом сказала: «Що б у вас поганого не відбувалося, це все тимчасово, усе налагодиться, усе буде добре. Дайте, я вас обійму».

І її прорвало. Вона обійняла мене і гірко плакала. З'ясувалося, її чоловік потрапив в аварію та знаходився на межі між життям і смертю. Усе її звичне життя розвалилося як картковий будинок, і вона просто не розуміла, як жити далі. Жінка розповіла про свій біль, страхи і вибачилася за свою поведінку.

Через декілька тижнів вона знову привела свою доньку на лікування і з дверей, побачивши мене, з усмішкою сказала: «Дайте, я вас обійму!»

Приваблива ВІРА

Мері Джонс, дівчинка з Уельсу, раз на тиждень відвідувала сім'ю, яка жила далеко, щоб почитати в них Біблію. Так тривало п'ять років, коли вона була у віці від 10 до 15. Дівчина всім серцем любила Біблію. Вона намагалася заробити грошей, щоб купити собі Слово Боже.

Шість років Мері збирала гроші, які заробляла. Коли їй було майже 16, вона пішки пройшла 40 км до будинку пастора, у якого хотіла купити Біблію. Та хоч у нього й було дві Біблії, вони вже були обіцяні іншим покупцям. Мері почала гірко пла-

кати. Пастор запитав її, чому вона плаче. Вона розповіла, як збирала кошти шість років, щоб купити Біблію. Після цього пастор не зміг відмовити і дав їй Біблію. Щаслива дівчина пішла додому.

Чи була Біблія жаданою для неї? Це сталося 1800 року. Цей досвід вразив пастора настільки, що він організував перше біблійне товариство «Британське та іноземне біблійне товариство». Пізніше були організовані й інші біблійні товариства. Однак усе розпочалося з дівчини, яка любила Біблію. Така віра справляє великий вплив.

Що означає «приваблива»? Словники дають таке визначення: притягає до себе, приносить насолоду, чарівна, бажана, викликає інтерес, захоплює. Хто не бажає мати таку віру? Я думаю, що кожен, якщо задумається над цим, захоче мати таку віру. Така віра спроможна справляти сильний вплив.

Мій молитовний партнер сказав: «Я хочу, щоб моя віра була привабливою, аби мої діти теж захотіли піти за Христом».

Приваблива віра повинна зацікавлювати наших родичів та інших людей, щоб вони також захотіли її мати. Ця віра має подобатися людям, з якими ми знайомі.

Гельмут Хаубайль

МИМИКРИЯ

Кому вам нравится подражать? Некоторые существа обладают умением имитировать поведение или внешний облик других существ. В Северной и Южной Америке распространены коралловые аспиды. Эти змеи очень ядовиты и отличаются яркой расцветкой – красные, желтые и черные полосы по всей коже. Но есть несколько неядовитых видов, например, молочная змея, которые имитируют окраску коралловых аспидов и так спасаются от хищников. Те, видя характерные полосы, думают, что перед ними ядовитая змея.

Есть птицы, имитирующие пение других птиц, есть цветы, похожие на насекомых, и насекомые, похожие на листья и веточки, например, палочник. Такие явления называются мимикрией. Большинство животных и растений используют мимикрию, чтобы извлечь какую-то выгоду.

Некоторые люди прилагают огромные усилия, совершенствуясь в мимикрии. Они хотят быть похожими на других людей: одеваются так же, как они, повторяют манеру говорить и поведение. Зачем? Они просто не понимают, что Бог создал их уникальными и нет никого на нашей планете, кого стоило бы имитировать. На кого бы вы ни хотели быть похожим, вы можете разочароваться в этом человеке, потому что он, как и вы, имеет недостатки и слабости. **Единственный, кому стоит подражать, – Иисус. Бог сотворил вас по Своему образу и подобию. Стараясь быть непохожим на Него, вы теряете свою индивидуальность. Рано или поздно вы попадете в нелепую ситуацию, когда все поймут, что вы пытаетесь быть кем-то другим.**

Молочная змея, как ни старается стать коралловым аспидом, не будет им. Она носит фальшивую личину. То же самое будет с вами, если вы захотите имитировать другого человека. Но если вы подражаете Иисусу, то непостижимым образом становитесь подлинно самим собой.

«Подражайте Богу – ведь вы возлюбленные дети Его» (Еф. 5:1, перевод М. Кулакова).

ОСТАНОВИ! ПОДОЙДИ!

Падает снег, падает снег,
Тысячи белых ежат.
А по дороге идет человек
И губы его дрожат.

Мороз под шагами хрустит, как соль,
Лицо человека – обида и боль,
В зрачках два черных тревожных
Флажка выбросила тоска.

Измена? Мечты ли разбитой звон?
Друг ли с подлой душой?
Знает об этом только он
Да кто-то еще другой.

Случись катастрофа, пожар, беда –
Звонки тишину тревожат.
У нас милиция есть всегда
И «скорая помощь» тоже.

А если просто: падает снег
И тормоза не визжат,
А если просто идет человек
И губы его дрожат?

А если в глазах у него тоска –
Два горьких черных флажка?
Какие звонки и сигналы есть,
Чтоб подали людям весть?!

И разве тут может в расчет идти
Какой-то там этикет,
Удобно иль нет к нему подойти,
Знаком ты с ним или нет?

Падает снег, падает снег,
По стеклам шуршит узорным.
А сквозь метель идет человек,
И снег ему кажется черным...

И если встретишь его в пути,
Пусть вздрогнет в душе звонок,
Рваницы к нему сквозь людской поток.
Останови! Подойди!

Э. Асадов

Цените ПОДАРКИ и дарите их

Одним дарят подарки, а они этого даже не замечают или не особо ценят. Повертят в руках и протянут пренебрежительно: «Разве это подарок?» Подумаешь, семья есть, здоровье. Оно так себе, кстати, среднее. Подумаешь, пальто купил или машину. Какой же это подарок, я же купил. Заработал деньги, потому что работа есть и здоровье. Подумаешь, жизнь. Тоже так себе подарок. Это довольно тягостно и трудно – жить. Подарок – это тысяча долларов или какой-нибудь дворец. Нечто масштабное и ценное. А это пустяки...

Одной девочке много лет назад подарили подарок. Она запомнила его на всю жизнь. Ей было шесть лет. Маме пришлось отдать ее в интернат. Они жили в деревне, мама решила поехать на стройку, потому что они с дочкой жили в нищете. Маленькую Асю мама отдала в интернат в городе, пока обустроиться на новом месте. Это было давным-давно, тогда некоторым приходилось так поступать.

В интернате Ася тяжело заболела скарлатиной. Воспитательница отвезла девочку в детскую больницу и там оставила. Мама не могла приехать, Ася это понимала. Она тихонько лежала в палате и думала. Ни книжек, ни игрушек не было. Другие дети лежали с мамами или мамы к ним приходили в часы приема. А кто к Асе придет? Воспитательница? Никто.

Ася вела себя очень хорошо, тихо и послушно. Сама умывалась, надевала застиранный халатик, наливала водичку, если пить хотела, помогала другим детям, если они плакали или боялись. И не жаловалась.

А вечером девочка смотрела в окно. Там горел фонарь и падал снег. Приближался Новый год. Ася воображала, что под окном стоит ее мама и тихонько махала воображаемой маме рукой. И не плакала, чтобы маму не расстраивать, хотя в горле был жгучий комочек...

Новый год так и прошел в болезни и одиночестве. Другим детям мамы и папы подарили подарки, они рассматривали машинки и кукол, разворачивали конфеты. Ася увидела у себя на тумбочке большой красивый пакет. Тогда это была удивительная редкость – красивый пакет с цветочками. Девочка подумала, что кто-то оставил его по ошибке у ее кровати. Ася не стала заглядывать в пакет, это же чужое. Кому-то принесли подарок и по ошибке оставили на ее тумбочке. Ошиб-

лись, надо все исправить! И девочка стала заглядывать в другие пакеты и спрашивать: «Чей это пакет? Чей подарок?»

Асю увидела тетенька-доктор, уставшая и неласковая. Ася у нее тоже вежливо спросила, чей это подарок. Она никак не может найти хозяина красивого пакета, а он, хозяин, может, ждет и плачет. Может, чья-то мама перепутала? Пришла ночью и в темноте перепутала...

Тетенька-врач сказала, что ничего не перепутали, подарок для нее, просто Асю будить не хотели. Положили подарок лично для нее, передали привет от мамы и пожелали выздоровления. Это ее подарок и она может его открыть!

Ася была очень счастлива. Еще пакет не открыла, а дыхание перехватило. Потом увидела: апельсин, конфетки, яблоко, орехи и фломастеры! Шесть цветов! Фломастеры! И альбом для рисования! Это был невероятный подарок, баснословно щедрый. Фломастеров у Аси никогда не было. Она тихонько пошла, счастливая-счастливая, рисовать рисунок для мамы. Мама же все равно приедет весной, а весна все равно наступит, так что надо приготовить подарок для мамы заранее – рисунок.

А тетенька-доктор погладила Асю по голове. Ася сама заплетала косички, вот по косичкам и погладила. И все стало иначе, все стало вполне выносимо и даже хорошо. Так всегда бывает, если подарили подарок: апельсин и фломастеры шести цветов, которые скрипят, когда ими рисуешь.

Ася теперь и сама немолодая тетенька-доктор. Много лет прошло. Много подарков подарили Асе. Она всегда радуется и благодарит: и людей, и саму жизнь. Она ценит подарки и дарит их. Потому что возможность дарить подарки – это тоже подарок. Не все это понимают и придирчиво рассматривают дары судьбы. Сравнивают с чужими подарками. Жалуются, что мало. А кто-то просто смотрит в больничное окно, за которым падает снег и горит фонарь, и воображает, что к нему пришли, и тихонько машет рукой воображаемым близким, и не плачет, чтобы их не расстраивать...

ВДЯЧНІСТЬ творить чудеса

Цікаво влаштована людина: зло – робити легко, але шкідливо, а добро робити важко, але корисно. Підтвердження цьому ми знаходимо всюди. Усім ясно, що злитися і дратуватися – легко, але це згубно позначається на фізичному та емоційному здоров'ї. А усміхатися корисно не тільки для душі, але й для тіла. Сучасні вчені вирішили з'ясувати, як на організм і діяльність людини впливають почуття і висловлення подяки. І ось до яких висновків вони дійшли.

Вдячні люди краще ладнають з іншими людьми

Дослідники говорять, що вдячні люди відрізняються меншою агресивністю, ворожістю, депресивністю і емоційною вразливістю. Вони частіше відчувають позитивні емоції. Подяка разом з позитивними характеристиками особистості, такими як оптимізм і почуття гумору, сприяють успішній взаємодії у суспільстві і проявляються в емоційній теплоті, товариськості, довірі, жертвовності та співчутливості. Також вдячні люди більш відкриті у прояві власних почуттів, ідей і цінностей.

Вдячні люди краще сплять

У 2012 році група китайських вчених встановила: чим вище рівень подяки, тим краща якість сну, менше тривог і депресивності. Хороший сон поліпшує пам'ять, сприяє нормалізації ваги, зниження стресу, підвищенню креативності та уважності.

Вдячні люди мають краще здоров'я

Подяка знижує ризик серцево-судинних захворювань, зміцнює імунну систему, знижує кров'яний тиск, зменшує симптоми захворювань, підвищує больовий поріг, сприяє прискоренню одужання і в цілому заохочує нас до турботи про своє здоров'я.

Вдячні люди досягають більшого

За свідченнями вчених, у вдячних студентів було більше друзів і кращі показники успішності.

Листи подяки допомагають при депресії

Було вивчено вплив написання подячних листів на щастя, задоволення життям і депресію. У результаті дослідження

з'ясували, що чим більше люди писали, за що вони вдячні, тим менш вираженими ставали симптоми депресії. Учасники дослідження витрачали на написання кожного листа 15-20 хвилин, і вони робили це лише один раз на тиждень протягом місяця. У результаті навіть за такий короткий час показники щастя і задоволення життям у них істотно покращилися.

Подяка допомагає самовиражатися і насолоджуватися життям, створювати приємну атмосферу в домі, робити щасливими і здоровими близьких. Цей ресурс доступний кожному, і ми повинні використовувати його для поліпшення якості власного життя і життя дорогих нам людей.

Будьте вдячними, тобто будьте ще щасливішими, успішнішими і здоровішими!

БАНКОВСКАЯ КАРТОЧКА

Стас і Марина поженились. В кінці торжественного вечера мама Марини подарувала їй банківську картку з 10 000 гривень на рахунок і сказала:

– Возьми эту картку и держи ее как летопись вашего брака. Когда будут происходить знаменательные для вас события, положи деньги на счет и запиши повод. Чем важнее событие, тем больше денег откладывай. Я внесла первый взнос за вашу свадьбу, остальные откладывайте вместе с мужем. Через годы вы увидите, насколько были счастливы.

Марина поделилась этой идеей со Стасом. Идея ему очень понравилась, и они стали ждать повода для следующего взноса. Через некоторое время у них накопилось уже достаточно записей: 6 февраля: 200 гривен – первый день рождения после свадьбы;

12 марта: 400 гривен – Марине подняли зарплату; 27 апреля: 500 гривен – отпуск на море; 15 сентября: 1000 гривен – Марина беременна. И еще много записей о счастливых моментах.

Однако спустя годы они стали ссориться из-за обычных бытовых мелочей. Передали разговаривать друг с другом так, как раньше. Еще через какое-то время стали сожалеть, что связали свою судьбу друг с другом. Любовь ушла...

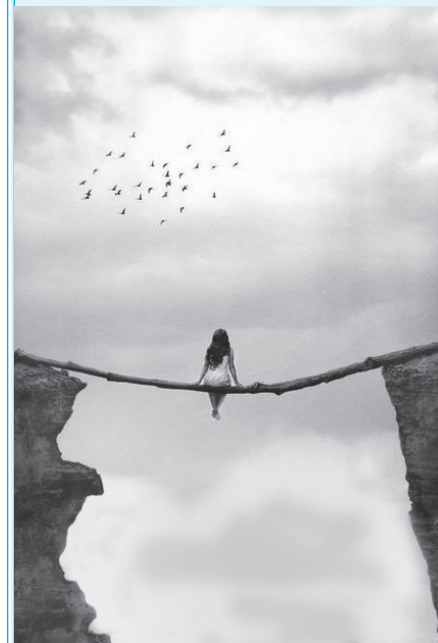
Однажды Марина призналась матери: – Я больше не могу жить со Стасом и готова к разводу. Не могу себе представить, как я вышла за него замуж!

Мама ответила, что не возражает, но сначала предложила дочери потратить все деньги с банковской картки, которую уже давно никто не пополнял. Зачем хранить воспоминания о неудачном браке?

Марина согласилась и нашла банківську картку з намеренням аннулювати рахунок і позбутися від блоку з записами про приємні моменти спільного життя. Її погляд задержався на останніх записях, після яких вона уважливо прочитала всі попередні. Воспоминания о прошлом счастье переполнили ее. Она расплакалась.

Придя в себя, она отдала банківську картку і блокнот з записами мужу, щоб той розпорядився деньгами. Стас ушел и пришел только вечером. Он протянул Марине картку і блокнот, в котором была отмечена крупная сумма и сделана следующая запись: «В этот день я снова обрел тебя, вспомнив и поняв, насколько сильно тебя люблю и сколько ты мне дала счастья».

« Ви думаєте, що спокій – це відсутність проблем. Спокій – це Божа присутність у ваших проблемах. »

2020-й рік оголошено Всесвітнім РОКОМ БІБЛІЇ

У Музеї Біблії в Вашингтоні відбулася зустріч християнських лідерів з понад 34 країн, щоб оголосити 2020-й рік «Всесвітнім роком Біблії». Ініціатива покликана показати і зміцнити цінності Слова Божого для всіх людей. Вона закликає покласти край біблійній бідності, коли перекладу Святого Письма немає для народів, які розмовляють на більш ніж 1600 мовах. Ініціатива також прагне відновити значення Біблії в християнських культурах, де діти ростуть без впливу Євангелія або біблійного світогляду. Глобальна ініціатива «Всесвітній рік Біблії» має мету: молитися, перекладати,

публікувати, поширювати, навчати та мотивувати людей читати Слово Боже.

Українське Біблійне Товариство також представило українську версію глобального руху людей, які щодня читають Біблію у мобільному додатку «Біблія-2020». Це чудово, коли люди по всьому світу, у всіх містах, країнах і континентах щодня протягом усього року спільно читатимуть Біблію. Читайте Святе Писання вголос, записуйте вірш, роздумуйте над Словом Божим і наближайтеся до Христа.

Джерело: m.day.kyiv.ua

Слушание СЛОВА БОЖЬЕГО

До того, як я навчився читати Библию, я слышал Священное Писание в аудиозаписи. В субботние послеобеденные часы мой отец собирал нашу семью в ботаническом саду того города, в котором мы жили. И там, на колючем шерстяном одеяле, защищающем нас от муравьев, я слушал слова псалмов, которые читал звонким голосом мой отец: «Благослови, душа моя, Господа, и вся внутренность моя – святое имя Его. Благослови, душа моя, Господа и не забывай всех благодеяний Его. Он прощает все беззакония твои, исцеляет все недуги твои». Сегодня, более полвека спустя, я по-прежнему «слышу» эти слова каждый раз, когда мой взгляд останавливается на Псалме 102.

Сегодня я хочу, чтобы люди радовались и лично посвященно исследовали Библию. Слышание Слова Божьего успокаивает нас, наши сердца и утешает нас в печали, изменяет наш характер. «Вера от слышания, а слышание от Слова Божия», – писал апостол Павел.

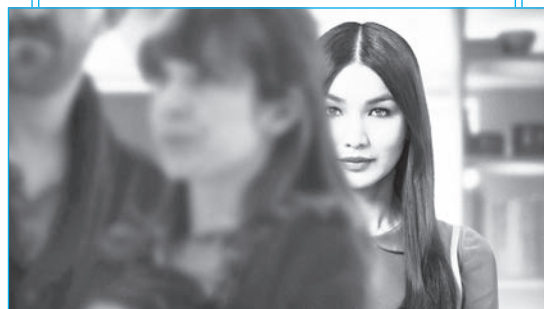
Б. Н.

«Люди, наділені одним талантом, виправдовують свою пасивність тим, що вони не мають великих умінь, порівняно з обдарованими особистостями. Вони, подібно до невірного управителя, зарили свій талант у землю. Ці люди бояться повертати Богові те, що Він їм довірив. Вони беруть участь у світських заходах, але для Божої справи приносять дуже мало користі, якщо взагалі приносять. Вони очікують, що люди, наділені великими талантами, будуть нести на собі весь тягар роботи, а самі не відчують жодної відповідальності за успіх і просування справи.»

Е. Уайт. Поради з управління ресурсами. С. 118.

«Не хвилюйтеся за людей, яких Бог видалив з вашого життя. Він чув розмови, яких ви не чули, бачив речі, яких ви не бачили і зробив кроки, яких ви не наважилися зробити.»

Счастливым НЕСЧАСТНЫМ случай

«Ведь Я знаю Мои намерения о вас, – возвещает Господь, – намерения принести вам благополучие, а не беду, даровать вам будущее и надежду».

Иерем. 29:11

Хочу поделиться с вами своей историей о том, как я пришла к Богу. Моя тетя была адвентисткой. Она познакомилась со мной и моей семьей с Богом, подарила нам Библию, но особого интереса к религии мы не проявили. Погрузившись в житейские проблемы, мы практически забыли о том, что она говорила. Однако мы виделись с ней каждое лето, несколько раз вместе посещали церковь. Тетя сказала нам, что молится о нас.

Постепенно наше желание изучать Слово Божье росло, и жить так, как раньше, больше не хотелось. Мы старались как можно чаще читать Священное Писание, полюбили христианскую музыку. Мой путь к Богу был тернист, полон сомнений и внутреннего противоборства. В детстве я слышала о Боге, но верующей мою семью назвать было нельзя. И только когда умер отец, мы лучше узнали Бога.

Через семь лет мы стали посещать Православную церковь и изучать Библию, но у нас возникло много вопросов и сомнений относительно учения церкви. Под грузом этих сомнений мы стали отдаляться от Бога, стали реже открывать Библию и молиться, практически перестали ходить в церковь.

В то время я серьезно увлеклась волонтерской деятельностью. Вступила в молодежную организацию и много времени уделяла участию в различных социальных проектах в своем городе. Такое масштабное событие, как Зимние Олимпийские игры в Сочи, я не обошла стороной – подала заявку на участие в играх в качестве волонтера. К поездке я готовилась два года, ездила на обучающие тренинги в другие города, в свободное от работы время читала специальную литературу, подтягива-

ла английский язык. Новая работа не позволяла теперь ходить в церковь. В общем, я настолько загорелась идеей поехать в Сочи, что все мои мысли были только об этом. Я совсем отошла от Бога и стала слишком уязвимой для множества искушений.

Каково же было мое счастье, когда я получила письмо о зачислении меня в основной состав волонтеров Олимпийских игр, о чем я так мечтала. Более 200 тысяч желающих и только 25 тысяч свободных мест; и один из «заветных билетов» достался мне! Я была очень счастлива и с большим нетерпением ждала даты отъезда.

Но вскоре произошло событие, которое перевернуло всю мою жизнь. За десять дней до отъезда я попала в ДТП и получила серьезный перелом руки. «Все! Конеч! Мечта разбилась в одно мгновение. Как же так? Разве такое может быть?» – сетовала я. Конечно, ни о какой поездке уже нельзя было и думать. Чувство потери и разочарования было настолько сильным, что я погрузилась в депрессию.

Я не могла понять, почему так произошло, и часто спрашивала об этом у Бога. Мне казалось, что это было наказанием за мои грехи. Но в глубине души верила, что все это произошло неслучайно. Что на самом деле это не тупик, а крутой поворот, не конец, а начало новых событий и встреч.

Через месяц случайно наткнулась в интернете на объявление о том, что в Москве состоится Всероссийский молодежный форум для студентов и выпускников технических специальностей. Я решила поехать, отвлечься и заодно заехать в гости к своему двоюродному брату, который в то время учился на первом курсе Заокской духовной академии.

Собираясь в Москву, я чувствовала, что эта поездка не случайна. Может, Господь приготовил для меня нечто особенное, гораздо лучшее, чем поездка в Сочи? Возможно, на форуме передо мной откроются двери в новую жизнь, появятся перспективные возможности?

Форум произвел на меня хорошее впечатление, но мои ожидания все же не оправдались. Все изменилось, когда я приехала в Заокский. Я будто попала в другой мир, совсем не похожий на тот, в котором привыкла жить. Изначально в моих планах было пробыть там максимум два дня, но мой брат Даниил уговорил меня погостить подольше.

В последние дни моего пребывания в Заокском я попала на служение Вечери Господней. И, наконец, поняла, для чего нужна была эта поездка. На богослужении я еле сдерживала слезы, чувствуя, что Бог присутствует здесь, что Он рядом со мной.

Уезжала я с твердым желанием прийти в церковь, и в электричке всю дорогу благодарила Бога за то, что Он допустил, чтобы меня сбил этот «счастливый» автобус, за то, что я получила серьезный перелом. Ведь если бы я попала в Сочи, в Заокский так бы и не приехала.

В Заокском я познакомилась с девушкой, которая дала мне адрес одной из общин в Ростове. Недавно мы с мамой приняли крещение. Жизнь с Богом прекрасна! В церкви я будто заново познакомилась с Ним. Во время изучения Библии с пастором мы нашли ответы на многие свои вопросы и избавились от множества сомнений. Теперь я хочу доверить Богу всю свою жизнь, хочу служить Ему. Жизнь с Богом я ни на что не променяю!

**Ирина
Порожняк**

Камінь

Неуважний спіткнувся об нього. Злий кинув його. Підприємець побудував на ньому. Змучений сів на нього. Діти гралися з ним. Давид вбив ним Голіафа. Мікеланжело з нього зробив скульптуру. Справа не в камені, а в людині.

Немає такого каміння на вашому шляху, який не можна було б використати як фундамент для росту.

Досліджуйте праці Духа пророцтва

Хочу поділитися з вами своїм досвідом. Близько двох з половиною років тому я прийняв рішення прочитати і дослідити всі дев'ять томів книги Е. Уайт «Свідчення для Церкви». 31 серпня 2019 року я закінчив читати дев'ятий том.

Протягом цього тривалого часу ці праці були моїми ранковими читаннями, і щодня після ранкової молитви я приступав до їхнього вивчення. Раніше я вибірково читав і навіть слухав уривки із цих книг, але потім зрозумів, що треба їх ще й дослідити, наголошуючи на тому, що мене надихнуло. На мою думку, якщо Бог спонукав Е. Уайт ночами писати для мене ці свідчення, то не прочитає їх було б виявом крайньої неповаги до Бога і до пророчого дару Церкви.

Звичайно, усе засвоїти за один раз дуже складно, але якщо читати потроху щодня, то це і цікаво, і корисно, і легко прийняти в серце.

Зараз продовжую вивчення книги «Бажання віків». Цю книгу я прочитав уже 17 разів і за останні два роки дуже за нею скучив. Скільки разів я готовий був «зірватися» і знову її прочитати, але вирішив бути вірним «Свідченням для Церкви» до кінця. Сьогодні я радію пройдену шляху та смакую подальше вивчення праць натхненого Богом автора. Мені хочеться знову зануритися в життя Ісуса, описане в цій чудовій книзі.

Хочемо ми чи ні, ці та подібні до них книги змінюють наш розум, наші погляди на життя. Вони навчають нас жити правильно й уникати пасток, у які багато хто вже потрапив і не бажає звідти вибиратися.

Тим, у кого на читання або слухання праць Духа пророцтва немає часу, хочу сказати: доки ви не приймете світло, послане від Бога, Він не дасть вам нове. Чи потрібно вам це, вирішуйте самі.

«Свідчення для Церкви» – це послання Бога, адресоване кожному з нас. Читаючи їх, я дуже багато дізнався, прийняв і змінив. Мрію разом з ким-небудь із Всесвітньої церкви ще раз дослідити ці праці і застосувати на практиці те, що нам пропонує в них Бог.

Вістка, викладена в цих книгах, настільки цінна для спасіння душі, що я прошу вас, друзі, прийміть її, внесіть її у свій дім, у свої мобільні телефони, у своє життя, і воно зміниться на краще. Ви наблизитеся до Неба, глибше пізнаєте Христа.

Прийміть рішення виділяти час для вивчення Біблії і праць Духа пророцтва і займатися цим усе життя, зміцнюючи свої духовні сили читанням, молитвами, духовними роздумами і добрими справами. Читайте!

Андрій Карпекін

Избавиться от зависимости ВОЗМОЖНО

Хочу поделиться опытом чудесного избавления моей сотрудницы от курения в результате молитвы к Богу. Так случилось, что каждый раз,

когда мне необходимо было выходить через черный ход по работе, я встречалась там с Валентиной Георгиевной, которая курила. Мы разговорились и оказалось, что курит она с 14 лет (а на то время ей было 60 лет). Считала она себя верующей православной и поэтому мне легко было перейти к духовным вопросам. Я напомнила ей, что написано в Библии: «Вы – храм Бога живого, в котором Дух Святой обитает» и спросила ее:

«Может ли Дух Святой обитать там, где столько дыма?» Она согласилась, что не может и посетовала на то, что много лет пыталась бросить курить, но всякий раз оставляла себе небольшую «зачачку», и все повторялось снова. Я убедила ее, что без Иисуса мы не можем избавиться ни от какой зависимости. Она попросила о ней молиться,

но я сказала, что и ей об этом тоже необходимо просить в молитве.

Мы договорились о том, что в этот вечер каждый помолится о ее избавлении от курения. Я представила себе не могла, что Бог так скоро ответит на молитву. Через три дня она зашла ко мне, поблагодарила за молитву и сказала: «Я бросила курить!» Я усомнилась, говоря, что прошло так мало времени и привычка, может, вернется? Валентина Георгиевна с огромной радостью сказала: «Ты не понимаешь, у меня пропало желание курить! Я выбросила все сигареты и мне противно даже думать о них!»

Вот что делает наш удивительный Бог, когда видит искреннее желание сердца избавиться от зависимости. В жизни Валентины Георгиевны исполнилось обетование Господа: «Если Сын освободит, то истинно свободны будете».

Ирина Демьяненко

Завдяки звичайному «дякую» я позбулася страхів і негативу

Про подяку я можу говорити годинами. Уже не пригадаю причини, з якої два роки тому вирішила щодня розміщувати на своїй сторінці в соціальній мережі перелік із десяти пунктів, за що я вдячна Богу. Раніше я чула, що складання щоденного списку подяк дуже допомагає тому, хто дякує. Тоді я працювала вчителем початкової школи і періодично опинялася в непростих ситуаціях.

Розміщуючи такий список протягом декількох місяців, я помітила, як змінюється моя свідомість. Я людина дуже емоційна, яка любить стабільність і передбачуваність, тому будь-які події, що відбуваються поза моїм планом, змушують мене пережити сильний стрес. Саме щоденна подяка допомогла мені позбутися страхів і схильності прогнозувати погане. Було відчуття, наче Бог за допомогою цього простого методу очистив мій мозок, осяяв його світлом. Мені це сподобалося, і я продовжувала дякувати.

Щовечора я говорила «дякую», навіть коли здавалося, що дякувати немає кому і немає за що, аналізувала свій день і пригадувала різні ситуації. Я дякувала за гарне і погане, за негативне ставлення до мене, за мої помилки, тому що усвідомила: мої промахи – частина мого зростання і духовного розвитку.

Робила це я для себе, але мої «дякую» виявилися камінчиками, кинутими у воду. Люди, які читали мої списки подяк, почали ділитися своїм досвідом.

Одна жінка погано спала вночі. При зустрічі зі мною вона сказала: «Знаєте, читала ваші «дякую», а потім подумала: «Невже я гірша?» Тепер, лягаючи спати, починаю згадувати минулий день і дякувати. І сон налагодився!» Одна подруга, читаючи мої публікації подяк, почала сама публікувати свій список у себе на сторінці. Люди ділилися зі мною тим, які благословення приніс їм мій досвід.

Минав час, і в моєму житті відбулися події, у результаті яких я опинилася на межі життя і смерті. Залишившись живою з Божої волі, пригадала про мій досвід подяки. Прочитала багато статей на цю тему. Виявляється, люди вже давно практикують складання подячного списку. Саме завдяки звичайному «дякую» я тепер ставлюся до стресових ситуацій спокійніше й більше довіряю Богові.

**Світлана
Лимаренко**

Тут також потрібно МОЛИТИСЯ?

Одного разу, перебуваючи в сусідньому місті, я зайшла з дітьми до кафе. До поїзда ще залишався час, а діти були голодними. Узявши три порції супу, я посадила їх за вільний столик і сказала починати їсти, а сама повернулася до каси, щоб розрахуватися. Щойно я підійшла до касира, у залі пролунав дзвінкий голос п'ятирічного сина:

– Мамо, а тут також треба молитися?

Яким докормом прозвучали для мене ці слова! Я вчила дітей молитися вголос, не соромлячись людей, тому що молитва – це розмова з Богом. Однак тут, у кафе, мені чомусь стало ніяково молитися при людях. Тому я навмисне пішла, думаючи, що діти почнуть їсти без мене.

На мить стало тихо. Усі повернули голови в мій бік. Та раптом сором кудись зник. Я підійшла до дітей і разом з ними помолилася. Того дня я просила вибачення в Бога і дітей за те, що послужила їм поганим прикладом.

«Кожного, хто визнає Мене перед людьми, визнаю і Я його перед Моїм Отцем, що на небесах» (Матв. 10:32).

Наступного дня я повернувся до бухгалтерії, і скарбник, побачивши мене, запитав: «Хіба ти не повинен був виїхати вчора?»

Я простягнув йому гроші й відповів: «Бог не хоче, щоб я їхав».

Я так ніколи й не дізнався, хто надіслав мені грошовий переказ.

Давати, не чекаючи нічого взамін, це і є справжня щедрість. Нехай Бог допоможе кожному з нас бути щедрими, не чекаючи нічого натомість: «А як ти даєш милостиню, хай твоя ліва рука не знає, що робить твоя права рука, щоб твоя милостиня була в таємниці, – і твій Отець, що бачить таємне, віддасть тобі явно» (Матв. 6:3, 4).

В. Ю.

Нехай ліва рука НЕ ЗНАЄ

Коли ти робиш щось для людини, чекаючи за це винагороду, насправді ти не робиш нічого особливого. Давати, чекаючи чогось натомість, – це одна з форм комерційних відносин, обмін. «Ти – мені, я – тобі», – гасло, яке служить підґрунтям стосунків мільйонів людей.

Проте, як сказав Джон Буньян, англійський письменник, автор книги «Подорож Пілігрима», «ти не живеш доти, доки не зробиш щось для людей, які не зможуть ні заплатити, ні віддячити тобі».

Одного разу під час навчання на богословському факультеті мене відраховували. Причина полягала не в моїй неуспешності й не в дисципліні, просто я повинен був оплатити борг за навчання, але коштів не було. Мене викликали до бухгалтерії університету і дуже ввічливо повідомили, що я не зможу продовжувати навчання доти, доки не сплатю суму, яку заборгував. Мені залишалося тільки одне – залишити університет.

Я був засмучений, хоч вірив: якщо зміг довчитися до цього дня, не будучи забезпеченим студентом, то Бог і далі скерує мій шлях. Я опинився в такій ситуації не з власної вини, а через те, що не зміг, як раніше, працювати (я продавав хліб), оскільки заняття і навчальні заходи займали весь мій час.

Я пішов до кімнати, став на коліна і помолився Богу, вручаючи мою ситуацію в Його руки, щоб Він зробив так, як бажає. З незрозумілих причин я вирішив відкласти від'їзд на наступний день, маючи намір виїхати вранці.

Увечері, після богослужіння, мені несподівано принесли лист. Ім'я відправника зазначено не було. Заінтригований, я відкрив конверт і побачив усередині лист, у якому повідомлявся номер банківського рахунку, за яким я можу отримати грошовий переказ. Сума, яку мені надіслали, була значною, її вистачало, щоб погасити мій борг і сплатити ще за два місяці навчання. Маленький лист говорив: «Щоб ти міг навчатися й далі». Я був зворушений. Сльози радості котилися по моїх щоках.

Можу допомогти ДВЕРИМА...

К олі я скаржилася мамі на неприємності, вона завжди говорила:

– Я не знаю всіх деталей, але можу допомогти тобі дверима.

Почувши це перше, я здивувалася. Мама пояснила:

– У твоєму житті може трапитися що завгодно, але не може статися одного: що у не відчиниш тобі двері. У будь-який момент, якщо ти втомишся, не захочеш продовжувати щось, втрадиш, розчаруєшся, захворієш, матимеш рацію чи ні, і поставиш запитання: «Що робити і куди йти?», – то йди додому, до мене. Я обіцяю не запитувати зайвого, але обіцяю м'яку постіль, смачну їжу, теплі обійми, підтримку.

Щастя – це просто... Це просто знати, що у світі є та людина, яка допоможе тобі відчинити дверима...

Лілія Г.

**Якщо ви бажаєте
пожертвувати кошти
на розвиток газети, можете
це зробити через банк.**

Наші реквізити:

Отримувач: УКУ АСД
Код ЄДРПОУ 19350731
р/р 26006149457
МФО 380805

Банк: ПАТ «Райффайзен Банк
Аваль» у м. Київ

Призначення платежу:
добровільні пожертвування

Гугол и Гугл

Гугол – это число, изображаемое единицей с сотней нулей. Это число, приближающееся к бесконечности, но все же не достигшее ее. Калькулятор вряд ли справится с таким числом. Название числа – «гугол» – придумал девятилетний Милтон Сиротта по просьбе своего дяди, математика Эдварда Казнера.

Что общего у гугола с «Гуглом»? По-английски «гугол» пишется как *googol*, и создатели известной поисковой системы Google хотели назвать ее именно так, чтобы подчеркнуть ее бесконечно огромную базу данных. Говорят, что один из создателей, Ларри Пейдж, просто допустил орфографическую ошибку, регистрируя домен, поэтому поисковик называется не «гугол», а «гугл». По другой версии, домен с таким именем просто был уже занят.

Есть множество вещей в этом мире, сумма которых не достигает гугола. Например, невозможно иметь гугол настоящих друзей. А количество Божьих мыслей о нас превышает гугол, потому что Он постоянно думает

о нас и любит нас. Бог верит, что мы многое сможем в своей жизни. Он думает, что мы можем стать лучше – лучше учиться, выбрать хорошую профессию, создать семью, служить Ему всем сердцем. Бог желает, чтобы мы были спасены. Он верит, что мы – победители.

Неважно, что думают о вас остальные. Для Бога ваша важность равняется гуголу.

Актуально. Грунтовно. Доказово. Толерантно.

Інтернет-книгарня

BOOKSON

**КНИГА У ВАС ВДОМА –
ЗА ОДИН КЛІК**

+38 (099) 45-595-45 shop@bookson.com.ua www.bookson.com.ua

Щомісячна газета
«Адвентистський вісник»
видає Церква АСД
в Україні

Директор видавництва «Джерело життя» Василь Джулай
Головний редактор видавництва «Джерело життя» Лариса Качмар
Відповідальний редактор газети «Адвентистський вісник» Лідія Власик
Редакційна колегія: С. Носов, В. Велечук, Г. Безкровний
Над номером працювали: М. Опіяр, І. Корещук, О. Мехоношина
Дизайн та верстка: Т. Романко

Адреса: 04071, Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10–А
dzherelo@ukr.net

www.lifesource.com.ua
тел. (044) 467-50-72

Газета виходить у перших числах кожного місяця. Розповсюджується через конференції.